

Хитра квітка

Олег Буцень

Ходить дівчинка по лісі кожній гарній квіточці вклоняється. Вже чималий букет назбирала.

Квіти хоч і непоказні, зате духмяні — всі лісові пахощі в них.

А сонце все нижче й нижче до обрію хилиться, скоро й день кінчиться, час додому вертати.

Коли глядь, а край лісу, в посадці, ще одна квітка красується. Два широких листочки, мов зелені долоньки, обхопили високе стебельце з білою китичкою дрібненьких квіточок.

Нахилилась до неї дівчинка.

— Пхи. Ти зовсім не пахнеш. І не розпуклась як слід. Навіщо мені така! Ось коли по-справжньому розквітнеш, наберешся лісових пахощів, тоді я тебе і візьму.

— Добре, приходь пізніше до мене,— відповіла квітка.— Чуєш? Пізніше. Тоді і дізнаєшся, як я гарно пахну. А даремно не ображай.

Прийшла дівчинка наступного дня до квітки. А та не хоче розпукуватись. І красу свою пелюстками пригорнула, наче сховала від людського ока.

— Хіба рано я прийшла? — зітхнула дівчинка.

— Рано, рано. Пізніше треба. Тоді я й розкрию свої пелюстки і запахну на весь ліс. "Гаразд, почекаю ще трохи", — зітхнула дівчинка.

От і почала ходити дівчинка до квітки, а та й не думає розтуляти свої пелюстки.

— І довго ти дражнитимешся? — якось запитала її дівчинка.

Квітка злегка хитнула широкими листочками, сонно звела білу китичку.

— Я ж тобі кажу: пізніше приходь.

— Он яка ти! — невдоволено мовила дівчинка.— Що ж, зачекаю ще трохи.

Прийшла до неї наступного дня, а квітка вже поблякла, засихати почала.

— Як же тобі не соромно обманювати, люба квіточко?

— Я тебе не обманювала, дівчинко.

— Хіба ж не ти мені казала: "Приходь пізніше! Приходь пізніше!" Я й чекала, приходила. А ти...

— Ти приходила до мене вдень, коли я сплю. А я розтуляю пелюстки і пахну поночі,— перебила її квітка.— Тому я й казала, щоб ти приходила пізніше.

— Так он хто ти! Тепер я тебе впізнала,— сказала дівчинка.— Ти —любка, нічна фіалка. Хитра квітка.

— Даремно ти мене ображаєш,— прошепотіла квітка.— Хіба я винна, що така вродилась? Іди, не заважай мені спати, дівчинко.